

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 119.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001299488/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Naar han var paa saadan en Tur, holdt han saa meget af at komme ned til Hörsel, som løber der straks udenfor Byen, og gaa langs med den, — ja, det var vist blot, fordi hans Fader havde rost den, fordi den løb imod Vest ad Weser til, — og saa fordi han havde seet Floden og tænkt paa dette den Aften, han kom til Eisenach. Nu syntes han, den Aften havde da været saa vidunderlig skjøn; da havde han jo endnu haft godt Haab om, hvad Eisenach skulde bringe, — og nu havde det hele saadan forandret sig, han ventede sig i Grunden ingen Ting, hverken af Eisenach eller af Fremtiden. Han havde flere Gange i disse Vintermaaneder tænkt paa at gaa ud og see Hörselbjærget igjen, men af bare Modløshed havde han ladet være. Det blev kun til Hörselfloden.

Han gik der langsmed Floden en Aften sidst i Marts Maaned. Da var det endelig bleven ordentligt Vejr, slet ikke mildt, men Tørvejr og godt Føre. Det blæste lidt, og det var Maaneskin. — Da kom han til at tænke paa et Vers, hans Lærer Wigand igaar havde lært ham, et tysk Vers: om en bedrøvet Elsker, der gik ved en Aa, og han saae dens Bølger og Hvirvler komme igjennem den brede Lysbro, som Maanen havde lagt tværs over Strømmen, — og derpaa drage videre hinsides Lysriben, hvor Vandet syntes helt sort. Og denne Lysstribe det var saa hans Elskede og hendes Væsen og Verden; — naar han kom udenfor den, og derude var han det meste af Tiden, saa blev alting mørkt for ham, saa havde det ingen Glans mere. Timerne kom glidende for ham og var et Øjeblik i hendes Glans, ligesom Bølgerne, men straks efter forsvandt de i Mørket udenfor.

Martin havde jo tit undret sig over, at saadant noget kunde være virkeligt Alvor for et Menneske, og det maatte det jo vel være for den, som havde lavet Verset, — men i Aften undrede han sig over, at det kunde betyde saa meget for ham selv. Han vidste da, han var ikke forelsket og havde aldrig været det, undtagen i nogle af Prinsesserne i Eventyrene og i Askepot, ja, saa dennehér Dame oppe paa Grevernes Slot, — men han havde jo næsten ikke seet hende, og vidste slet ikke nu, hvordan hun saae ud. Det kaldte man vel dog heller ikke at være forelsket.

Men det var saa underligt med denne Sang i Aften — nu var det vel ogsaa, fordi han dér skulde faa at see

netop saadan en Aa og Maaneskin over den, som det var beskrevet i Sangen — for han syntes, at han selv ventede efter eller sørgede over saadant noget som det, Digteren havde nævnt. Det var ham rigtig saa sorrigfuldt med det sorte, bølgende Vand der udenfor Lysstriben, der *var* kommen igjen den og aldrig mere vendte tilbage, og han kunde ikke faa sine Øjne fra dette blanke Lys paa den urolige Aa-Flade, det maatte da være saadan en Salighed for Strømmen, saalænge den var dérinde. Ja, det kunde man da godt tænke sig; hvis der var en Pige, der elskede En, hvilket dejligt Lys det dog vilde være at leve i, — og hvilken Fred, syntes han ogsaa. — Han havde et Par Gange seet en ung Pige her paa Gaden i Eisenach, — hvis han havde kjendt hende, saa var det vist ikke umuligt, at hun kunde have været saadan een, som der var beskrevet i Sangen, — skjønt der var jo ingen beskrevet, — men saadan som man kunde tænke sig den hellige Jomfru.

Det var en Engstrækning, han stod paa, som Floden passerede paa sin Vej vesterud. Der mærkedes ikke Klippe i Bunden hér, der var sletingen Brusen i Flodens Løb, blot Kiunken og Pladsken og Strømmen — — ind igjennem Lysstriben, Flokke paa Flokke af Bølger, og saa ud i Mørket paa den anden Side — —

Han havde paa denne Søndagsvandring samlet sig Proviant nok ude hos Bønderne for nogle Dage; men i Slutningen af Ugen maatte han med i Kurrenden igjen. Den Afdeling af Skolens Tigger- og Sanger-Kor, som han hørte til, gik samlet, straks efter Skoletid, og havde sit Mærke — den heilige Elisabeth — paa Kurven, — sit bestemte Distrikt af Byen at gaa i og delte Udbyttet. Ingen af disse Drengene maatte tigge eller synge enkeltvis i Byen.

Det var Martin meget imod at gaa sammen med disse store, uvorne Knægte og af Folk faa samme uvillige Behandling, som de fik. Og det gav jo saa lidt til den Enkelte, naar Udbyttet skulde deles mellem saa mange. Man spildte saa megen Tid fra Læsningen, naar man skulde rende saa længe og saa ofte.

Det var koldt og blæsende i Aften — den første April,